

Sygn. akt: I C 1184/17 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2018 roku w Szczytnie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.,

przeciwko R. T.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej R. T. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 3.929,04 (trzy tysiące dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych cztery grosze) złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 29 marca 2017 roku do dnia 11 kwietnia 2018 roku oraz kwotę 135,63 (sto trzydzieści pięć złotych sześćdziesiąt trzy grosze) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 marca 2017 roku do dnia 11 kwietnia 2018 roku,

II. należność zasądzoną w pkt I rozkłada na 31 miesięcznych rat, w tym pierwsza rata w wysokości 144,16 złotych, a kolejne 30 rat w wysokości po 150 złotych, płatne do 15 każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego po miesiącu, w którym wyrok się uprawomocni z ustawowymi odsetkami za opóźnienia od każdego uchybionego terminu płatności poszczególnych rat,

III. nie obciąża pozwanej kosztami procesu

Sygn. akt I C 1184/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. w G. w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko R. T. domagał się zasądzenia kwoty 4.064,67 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, liczonymi od kwoty 3.929,04 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, liczonymi od kwoty 135,63 złotych. Nadto powód domagał się zasądzenia zwrotu kosztów sądowych w wysokości 51,51 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód twierdził, iż wiarytelność objęta żądaniem pozwu wynika z umowy pożyczki o nr (...) (...) zawartej przez strony w dniu 15 września 2016 roku. Na jej podstawie powód udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 3.929,04 złotych, a pozwana zobowiązała się do spłaty tej kwoty zgodnie z harmonogramem spłat, tj. 18 miesięcznych rat w wysokości po 218,28 złotych. Pozwana od dnia zawarcia pożyczki do dnia wniesienia pozwu nie

dokonała żadnej wpłaty na poczet zadłużenia. W związku z niespłacaniem przez pozwaną pożyczki na warunkach uzgodnionych postanowieniami umowy, powód w dniu 24 października 2016 roku wezwał listownie pozwaną do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, a następnie w dniu 22 listopada 2016 roku złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki z zachowaniem 30 - dniowego terminu wypowiedzenia, wobec czego niezapłacona część należności głównej stała się wymagalna z dniem 29 grudnia 2016 roku.

W dniu 20 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. VI Nc-e 524505/17 wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko R. T..

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwana R. T. wniosła o rozłożenie zasądzonej należności na raty, albowiem jak twierdziła uzyskuje ona jedynie niewielką rentę inwalidzką i nie jest w stanie jednorazowo spłacić kwoty objętej nakazem. Po przekazaniu sprawy do tut. Sądu pozwana nie kwestionowała okoliczności zawarcia umowy pożyczki z powodem. Nie wskazała również, iż dokonywała jakichkolwiek spłat na poczet długu zaciągniętego u powoda. Powołując się na swoją ciężką sytuację majątkową i zdrowotną wniosła o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty w wysokości około 100 zł miesięcznie.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 15 września 2016 roku pozwana R. T. oraz powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zawarli umowę pożyczki o nr (...) (...). Na jej podstawie powód udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 3.929,04 złotych, zaś pozwana zobowiązała się do zwrotu w 18 miesięcznych ratach całkowitej kwoty pożyczki do dnia 15 każdego miesiąca, począwszy od 15 października 2016 roku. Wysokość każdej z rat wynosiła 218,28 złotych. Pozwana poniosła opłatę (provizję) w wysokości 2.229,04 złotych należną powodowi z tytułu udzielenia pożyczki, która to opłata została sfinansowana z Całkowitej kwoty pożyczki. Zgodnie z § 6.1. umowy w razie zwłoki pożyczkobiorcy z zapłatą dwóch pełnych rat pożyczki w ustalonym terminie, pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, o ile uprzednio dokonał listownego ostatecznego przedsądowego wezwania pożyczkobiorcy do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, które okazało się bezskuteczne. Po upływie terminu wypowiedzenia pożyczkodawca ma prawo dochodzić od pożyczkobiorcy całości niespłaconych należności oraz domagać się od pożyczkobiorcy zapłaty odsetek za opóźnienie w zapłacie wszelkich kwot należnych pożyczkodawcy zgodnie z art. 481 § 1 k.c. Strony uzgodniły, iż w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki pożyczkodawca ma prawo do naliczania odsetek za opóźnienie, których roczna stopa oprocentowania jest stopą zmienną i równa się dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

(dowód: umowa pożyczki wraz z załącznikami oraz aneksem spłat k. 22-27)

Pozwana R. T. otrzymała od powoda kwotę 1675 zł z tytułu w/w umowy pożyczki.

(dowód: dowód wypłaty k. 46)

Powód w dniu 24 października 2016 roku wezwał pozwaną R. T. do zapłaty zaległej raty w kwocie 218,28 złotych w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 28)

W dniu 22 listopada 2016 roku powód sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia oraz ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty. Pisma powoda zostało wysłane i doręczone na wskazany w umowie przez pozwaną adres korespondencyjny.

(dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z poleceniem nadania k. 29-30, ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z poleceniem nadania k. 31-32)

R. T. mieszka wraz z mężem oraz dwojgą dorosłych dzieci. Od września 2016 roku pobiera rentę inwalidzką w kwocie netto 579,27 zł. Na dzień 9 marca 2018 roku przerwy w wypłacie tego świadczenia nie występowały. Pozwana została

zaliczona do tzw. III grupy inwalidzkiej. Dodatkowo przeciwko pozwanej prowadzone jest postępowanie egzekucyjne. Mąż pozwanej także otrzymuje rentę w wysokości ok. 800 złotych. Córka pozwanej osiąga dochody ze sprzątanania mieszkań. Syn pozwanej nie uzyskuje żadnych dochodów. R. T. cierpi na szereg schorzeń i chorób. W 1976 roku została poszkodowana w wypadku drogowym. W 2008 roku pozwana przeszła operację kardiologiczną, polegającą na wszczępieniu protezy mechanicznej zastawki aortalnej. We wrześniu 2015 roku R. T. trafiła do Szpitala (...) w S. z powodu krwawienia z przewodu pokarmowego. Kwotę otrzymaną z tytułu pożyczki zawartej z powodem pozwana przeznaczyła na swoje leczenie, w tym zakup lekarstw i opłacanie prywatnych wizyt lekarskich.

(dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 7v.-8, 8v.-9, 47-49, badanie echokardiograficzne k. 9v.-10, 52-53, wynika badania histopatologicznego k.50-51, informacja z ZUS k. 65, przesłuchanie pozwanej k. 61-61v.)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie zarówno, co do zasady, jak i co do wysokości.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda w postaci umowy pożyczki wraz z załącznikami, wypowiedzenia umowy oraz wezwań do zapłaty. Dokumenty te były ze sobą zgodne i tworzyły spójny obraz stanu faktycznego, który przez pozwaną nie był w żaden sposób kwestionowany.

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych, co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko, co do gatunku. Wykonanie tego świadczenia powinien udowodnić pożyczkodawca, natomiast biorący pożyczkę powinien wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Rodzaj świadczeń stron umowy pożyczki determinuje rozkład ciężaru dowodu w ewentualnym procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 września 2006 roku, sygn. akt I ACa 394/06).

W warunkach niniejszej sprawy zawarcie przez pozwaną i (...) Sp. z o.o. umowy pożyczki w kwocie 3.929,04 było niewątpliwe i niekwestionowane przez pozwaną. Nie budziło również wątpliwości, iż pozwanej zostały przekazane środki w wysokości określonej w umowie. Okoliczności powyższe potwierdza zwłaszcza umowa pożyczki dołączona do pozwu. Z treści tej umowy wynika, że pozwana zobowiązała się spłacić zobowiązanie wobec powoda w 18 miesięcznych ratach płatnych do dnia 15 każdego miesiąca począwszy od 15 października 2016 roku, a kwota miesięcznej raty wynosiła 218,28 złotych. Pozwana otrzymała od pożyczkodawcy środki pieniężne wskazane w umowie. Wszelkie wpłaty dokonywane przez pozwaną miały być księgowane w następującej kolejności: odsetki za opóźnienie w zapłacie, a następnie należność główna. Strony uzgodniły, iż w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki pożyczkodawca ma prawo do naliczania odsetek za opóźnienie, których roczna stopa oprocentowania jest stopą zmienną i równa się dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie.

Z twierdzeń powoda wynika, że pozwana nie dokonała ani jednej wpłaty na poczet zadłużenia wynikającego z zawartej z powodem umowy pożyczki. Wbrew obowiązkowi wynikającemu z treści art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. pozwana nie przedłożyła Sądowi żadnych dowodów na okoliczność choćby częściowej spłaty zaległości, a jednocześnie nie kwestionowała w tym zakresie twierdzeń powoda. Z tych też względów Sąd uznał, że żądanie powoda zasługuje na uwzględnienie w całości.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 720 § 1 k.c. zasądził od pozwanej na rzecz powoda 3.929,04 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 29 marca 2017 roku do dnia 11 kwietnia 2018 roku oraz kwotę 135,63 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 marca 2017 roku do dnia 11 kwietnia 2018 roku.

Jednocześnie Sąd uwzględnił wniosek pozwanej o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty. Zgodnie bowiem z przepisem art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Powołany przepis daje sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z treści umowy łączącej strony. Uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych przypadkach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 18.12.2013 r. sygn. akt I ACa 916/2013). Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być zarówno obiektywne, jak i spowodowane działaniem samego dłużnika.

Sąd, po przeanalizowaniu sytuacji materialnej pozwanej, doszedł do przekonania, że wniosek o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty zasługuje na uwzględnienie. Sąd zważył, że spełnienie całości świadczenia jednorazowo nie jest możliwe ze względu na obecny stan majątkowy pozwanej, która znajduje się w ciężkiej sytuacji finansowej, utrzymując się jedynie z renty inwalidzkiej, której wysokość wynosi około 580 złotych. Wprawdzie pozwana prowadzi gospodarstwo domowe wraz z małżonkiem oraz dwójką pełnoletnich dzieci, jednak członkowie rodziny pozwanej także uzyskują niewielkie dochody bądź w ogóle ich nie osiągają. Pozwana w sezonie letnim, pomimo wielu schorzeń i dolegliwości, stara się poprawić swoją sytuację finansową zbierając grzyby czy jagody. Podkreślenia wymaga również postawa pozwanej w toku postępowania, która nie kwestionowała powództwa co do zasady, a wnosiła jedynie o umożliwienie jej spłaty zadłużenia w ratach. W tych okolicznościach Sąd uznał, iż spełnienie w całości zasądzzonego w punkcie pierwszym wyroku świadczenia byłoby dla pozwanej niemożliwe do wykonania i jednocześnie uniemożliwiłoby zapewnienie podstawowego, bieżącego utrzymania. Skorzystanie z przysługującego Sądowi uprawnienia ma również na celu uchronienie pozwanej od wszczęcia postępowania egzekucyjnego – ma jej bowiem umożliwić wykonanie wyroku w sposób dobrowolny, tym bardziej, że taką deklarację pozwana złożyła w toku postępowania. Ponadto pomoc w spłacie zadłużenia zadeklarowała również córka pozwanej, która w niniejszej sprawie występowała w charakterze jej pełnomocnika procesowego. Rozłożenie zatem należności na większą liczbę rat powoduje, w przekonaniu Sądu, realną szansę na spłatę zobowiązania przez pozwaną, co byłoby w jej aktualnej sytuacji w istocie niemożliwe, gdyby Sąd zasądził całość należności bez skorzystania z uprawnienia wynikającego z art. 320 k.p.c.

Jednocześnie Sąd miał na względzie również interes strony powodowej. W ocenie Sądu, rozłożenie zasądzzonego świadczenia na 31 rat miesięcznych nie będzie zbyt dotkliwe dla strony powodowej, stworzy pozwanej realne warunki do spłaty całości zadłużenia objętego pozwem i zaoszczędzi nakładu pracy i kosztów związanych z prowadzeniem przez stronę powodową ewentualnego postępowania egzekucyjnego, które z uwagi na niewielki dochód osiągany przez pozwaną byłoby bezskuteczne lub przynajmniej bardzo utrudnione i czasochłonne.

W związku z powyższym Sąd, w punkcie II wyroku, rozłożył należność pozwanej na 31 miesięcznych rat, w tym pierwsza rata w kwocie 144,16 zł oraz 30 dalszych rat po 150 zł każda, płatnych do 15 każdego miesiąca poczynając od miesiąca następnego po miesiącu, w którym wyrok się uprawomocni, z tym zastrzeżeniem, iż powód może żądać odsetek ustawowych za opóźnienie od każdego uchybionego terminu płatności poszczególnych rat. Należy w tym miejscu wskazać również, iż rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty, na podstawie art. 320 k.p.c., ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat.

Nieobciążanie pozwanej kosztami postępowania znajduje oparcie w art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd stosując ten przepis w niniejszym rozstrzygnięciu kierował się tymi samymi względami, które legły u podstaw rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S.,(...)